

Eigene Dateien: 2006/2006-Deutschland/Soltau/ Bericht, Kiryat Yam, 2006 – Hebraeisch

דו"ח סיכום על סיור לימודי ומפגש נוער גרמני-ישראלי בהשתתפות בני נוער מקריית ים ובני נוער מסולטאו (גרמניה)

ביום א', 22.10.2006, נערכו בקריית ים שיחות סיכום על הפרויקט הנ"ל בהן נוכחו:

חברי וראשי המשלחת

מנכ"לית ביה"ס התיכון המקיף ע"ש יצחק רבין, הגב' רות שופין

נציגי מכון דיאלוג למפגשים בין תרבותיים, שיזם פרויקט זה.

רות שופין – בתחילה דאגנו, האם הכל ילך כשורה. חשוב היה לנו להתחיל פרויקט זה ברגל ימין ולזכות בהדים חיוביים. את הקשר ואת הפרויקט הזה אנו רוצים להפוך לפרויקט קבוע בביה"ס שלנו.

אביבה כהן וברק רימון - ראשי המשלחת:

הכל הלך בצורה טובה, אפילו מזג האוויר היה טוב.

נוצרו קשרים הדוקים מאוד בין בני הנוער מישראל ומגרמניה – הם שומרים על קשר כמעט יומי. למר גוטפריד ברנדט המארגן והאחראי לביצוע התוכנית בגרמניה מגיעה הערכה רבה. הוא גייס מרצים ובני שיחה מרתקים. הוא יצר קשר טוב עם חברי המשלחת הישראלית, היה מאוד פתוח, לבבי ומאוד מתחשב.

במסגרת ביקור בבית אבות בעיר סולטאו למדו חברי המשלחת איך מטפלים ומתייחסים לאנשים מבוגרים בגרמניה. שם שוחחנו עם כומר לשעבר שבצעירותו היה חבר ב-"הנוער של היטלר". לאחר מכן הוא תמך רבות כאדם וככומר בישראל, שבה ביקר מספר פעמים. הוא רצה לבקש סליחה מאיתנו על העבר. אבל אי אפשר לסלוח על פשעי הנאצים.

כדי להתקדם לעבר העתיד צריך להיות עם מודעות גבוהה כלפי העבר.

הביקור במוזיאון השואה בברלין היה מאוד מרגש – כל בני הנוער מישראל בכו. לכן ערכנו בערב שיחת משותפת עם כל בני הנוער. זאת הייתה שיחה חשובה, שפתחה את בני הנוער אחד כלפי השני. הופתענו מכך, שבני הנוער הגרמני לוקחים חלק באשמה על פשעי הנאצים. חבריהם מישראל אמרו, שאין להם חלק באשמה משום שהם לא עשו זאת.

נפגשנו גם עם יוזם האנדרטה לזכר קורבנות השואה בעיר סולטאו – היה מאלף לשמוע על יוזמתו ועל ההתנגדות שהוא נתקל בה. עדיף שמשלחת ישראלית תערוך טקס זיכרון לבד, משום שהיהודים היו הקורבנות הראשיים של השואה וטקס הזיכרון מבטא המון רגשות יהודיות וישראליות שבהן אין לגרמנים חלק.

ניהלנו שיחה עם מנהלת ביה"ס התיכון בעיר סולטאו. היא הדגישה שחשוב לה שילמדו בבתי ספר את נושא השואה בצורה טובה ומעמיקה. היא רוצה לשלב ביקור במחנה הריכוז לשעבר ברגן-בלזן כחובה בתוכנית הלימודים. מחנה זה נמצא במרחק של כ-20 ק"מ מסולטאו.

הבחנו שאין לבוש אחיד בבתי ספר בגרמניה. הסיבה היא שזה מזכיר מדים שהנאצים מאוד שמו לב אליהם. מסיבה דומה גם לא נמצא דגל הלאום מעל ביה"ס.

השתתפנו גם בשיעורים ובכל כיתה התלמידים הגרמנים נתנו לנו רשימות עם כתובות דו"אליים, כדי שהם יוכלו ליצור קשר עם תלמידים ישראלים נוספים – דבר שהם מאוד מעוניינים בו.

הצגנו בפני קהל את החיים בקריית ים ובישראל בחודשים האחרונים כולל בתקופת מלחמת לבנון. הקהל התעניין בנושא והועלו מספר רב של שאלות. ביניהן נשאלנו אם רוכבים על גמלים בישראל, או האם הבנות לא לובשות רעלות? התשובות הפתיעו חלק מהשומעים, לדוגמה שיש בישראל כבישים.

לפי דעתו של ברק סיוור זה יותר משמעותי מאשר המסע לפולין משום שתכנים ומפגשים אלה כמו בסיוור השנה יש בהם אספקטים של תקווה לעתיד טוב יותר.

לברק היה קשה לנסוע לגרמניה – קרובי משפחתה של אישתו נרצחו בשואה. הוא לא היה עושה סיוור כי בגרמניה, אבל כן ימשיך לבקר בגרמניה כנציג של מדינת ישראל. בסיוור זה הוא נוכח לדעת שקיימת גרמניה חדשה.

המלווה ראובן היה נפלא. אכסניית הנוער בברלין הייתה פשוטה, אבל נקייה ומסודת. חשוב להגיש למשלחת ארוחת בוקר וארוחת ערב חמה. הארוחות שהוגשו בערב לא היו מספיקות. למרות זאת אנשי הצוות באכסניה מאוד השתדלה להיענות לבקשותינו.

משוב מהתלמידים:

וקסנה: בסה"כ הסיוור היה נפלא – דבר שעושים פעם בחיים. הכל היה מושלם. טקס הזיכרון בברגן-בלזן היה קשה, אבל נכון לעשות אותו יחד עם הגרמנים. הייתי גאה להיות במקום זה עם דגל ישראל. במקום זה יכולנו להבין את משמעות השואה.

שחר: היה לי המון כיף, להכיר אנשים חדשים. היכרנו את גרמניה בצורה חיובית ובקרנו בהמון מקומות.

אורטל: הסיוור היה מצוין. אנחנו שומרים על קשר. היה מרגש לשוחח עם הגרמנים על כל מיני נושאים.

לינור: היה זה סיוור מרגש ביותר. ציפיתי שאוהב את גרמניה – וכך היה. אגור שם בעתיד. היכרתי שפה חדשה ואנשים חדשים. אני בקושי יכולה לחכות עד שהגרמנים יגיעו לישראל. גרמנים מבינים פחות, מה שאנחנו, הישראלים מרגישים כלפי השואה. לכן הגרמנים לא יכלו להיות חלק מלא בטקס הזיכרון.

דימה: היה מאוד נעים להכיר את גרמניה החדשה. היה מאוד נחמד במשפחה המארחת, הם דאגו לי ודאגו לכל. בעיר סולטאו שקט מאוד. העיר ברלין היא חוויה, אני מתגעגע לחזור לשם. הכי התרגשתי כאשר ביקרנו בבית כנסת.

גאי: היה פשוט נפלא. היה לנו המון, המון כיף בברלין. הכי מרגש היה הביקור באתר הזיכרון לשואה והשיחה שבאה בעקבות הביקור שם.

אסתר: ידעתי מהרגע הראשון שאוהב את המשפחה המארחת שלי. והיום אני מתגעגת אליה. העיר סולטאו כל כך רגועה ושקטה. העיר ברלין יפה. היה המון כיף ואני כבר מצפה להגעתם של הגרמנים לישראל.

דנה: המשלחת הייתה מאוד נחמדה וגם הזמן בגרמניה. למדתי המון על גרמניה ועל ביה"ס. דברים רבים שונים, במיוחד השקט והסדר. השיחה לאחר הביקור במוזיאון השואה היתה מאוד אמוציונאלית.

לילך: זאת הייתה חוויה חד פעמית – תרבות חדשה, אנשים חדשים, דברים חדשים. אנחנו בקשר שותף עם החברים הגרמנים – בדא"לים, ב-ICQ, בטלפון. העיר ברלין מאלפת. אני מחכה בקוצר רוח עד שהחברי הגרמנים יגיעו לביקור גומלין לישראל.